

www.e-rara.ch

Opera omnia

Sydenham, Thomas

Londini, MDCCCXLIV. [1844]

ETH-Bibliothek Zürich

Shelf Mark: Rar 28618

Persistent Link: <https://doi.org/10.3931/e-rara-67714>

Praefatio editionis tertiae.

www.e-rara.ch

Die Plattform e-rara.ch macht die in Schweizer Bibliotheken vorhandenen Drucke online verfügbar. Das Spektrum reicht von Büchern über Karten bis zu illustrierten Materialien – von den Anfängen des Buchdrucks bis ins 20. Jahrhundert.

e-rara.ch provides online access to rare books available in Swiss libraries. The holdings extend from books and maps to illustrated material – from the beginnings of printing to the 20th century.

e-rara.ch met en ligne des reproductions numériques d'imprimés conservés dans les bibliothèques de Suisse. L'éventail va des livres aux documents iconographiques en passant par les cartes – des débuts de l'imprimerie jusqu'au 20e siècle.

e-rara.ch mette a disposizione in rete le edizioni antiche conservate nelle biblioteche svizzere. La collezione comprende libri, carte geografiche e materiale illustrato che risalgono agli inizi della tipografia fino ad arrivare al XX secolo.

Nutzungsbedingungen Dieses Digitalisat kann kostenfrei heruntergeladen werden. Die Lizenzierungsart und die Nutzungsbedingungen sind individuell zu jedem Dokument in den Titelinformationen angegeben. Für weitere Informationen siehe auch [Link]

Terms of Use This digital copy can be downloaded free of charge. The type of licensing and the terms of use are indicated in the title information for each document individually. For further information please refer to the terms of use on [Link]

Conditions d'utilisation Ce document numérique peut être téléchargé gratuitement. Son statut juridique et ses conditions d'utilisation sont précisés dans sa notice détaillée. Pour de plus amples informations, voir [Link]

Condizioni di utilizzo Questo documento può essere scaricato gratuitamente. Il tipo di licenza e le condizioni di utilizzo sono indicate nella notizia bibliografica del singolo documento. Per ulteriori informazioni vedi anche [Link]

PRAEFATIO EDITIONIS TERTIAE.

QUEMADMODUM a Natura ita comparata est humani corporis fabrica, ut nec prae jugi particularum fluxu sibi semper constet, nec prae externarum rerum vi sui juris ubique permaneat, unde multiplex aegritudinum cohors terris ab omni aevo incubuit; sic procul omni dubio a multis jam saeculis ante natum non Graecum modo, sed (qui mille annis hunc antecessit,) Aegyptium Aesculapium, hominum ingenia investigandae medelae necessitas exercuit. [2.] Et profecto, ut quis primus aedificiorum aut vestimentorum usum ad depellendam coeli inclementiam instituit, nemo facile dixerit, ita et Artis Medicae natales, ut Nili fontem, indigitare nequimus; cum ista, perinde ac caeterae artes, in usu nunquam non extiterit, licet nunc diligentius, nunc frigidius excolta, pro vario temporum ac regionum habitu. [3.] Quantum veteres, ac inter primos Hippocrates, praestiterunt, abunde notum est; quibus scilicet, ac eorum scripta compilantibus, maximam therapeuticae solertiae partem acceptam ferimus. Quin et succedentibus deinde saeculis emicuit nonnullorum industria, qui aut anatomiae, aut pharmaciae, aut methodo *λατρικῆ* operam navando, Medicinae pomoeria ampliare pro virili sategerunt; ut taceam nec in hac nostra Britannia, ipsoque hoc saeculo defuisse, qui in omni scientiarum genere, quo res Medica adaugeri possit, optime meruerunt; quorum quidem laudes impari calamo non attingo. [4.] Caeterum quantacunque fuerint aliorum conamina, semper existimavi mihi vitalis aerae usum frustra datum fore, nisi et ipse in hoc stadio versatus, symbolum aliquod, utcunque exiguum, in commune Medicinae aerarium contributorer. Quocirca post diuturnam meditationem, ac diligentem fidamque annorum aliquammultorum observationem, tandem aliquando decrevi, primo sententiam meam in medium proferre, qua demum ratione Medendi scientia ulterius promoveri possit; deinde

PRAEF.
ED. TERT. meorum in hoc negotio conatum specimen aliquale in lucem dare.

[5.] Sentio autem nostrae Artis incrementum in his consistere, ut habeatur primo Historia, sive morborum omnium descriptio quoad fieri potest graphica et naturalis; deinde, Praxis seu Methodus circa eosdem stabilis ac consummata. Sane morbos crasse depingere satis obvium est; atqui historiam eorum ita conscribere, ut evitetur censura quam clarissimus Verulamius in nonnullos ejusmodi promissores vibravit, longe majoris est negotii: "Satis scimus" (inquit vir nobilissimus,) "haberi Historiam Naturalem, mole amplam, varietate gratam, diligentia saepius curiosam: attamen si quis ex ea fabulas, et authorum citationes, et inanes controversias, philologiam denique et ornamenta eximat, (quae ad convivales sermones hominumque doctorum noctes potius quam ad instituendam Philosophiam [sunt]^a accommodata,) ad nil magni res recidet. Longe profecto abest ab ea Historia quam animo metimur." [*Descr. Globi Intell.* c. 3. vol. xi. p. 8.] Similiter etiam et morborum curationes pro more facillime proponuntur; atqui hoc ita praestare, ut verba in facta transeant, atque eventus promissis respondeant, magis ardui moliminis illi judicabunt, qui vident haberi apud scriptores practicos morbos complures, quos nec illi ipsi scriptores, nec quispiam hactenus medicorum sanare valuerunt.

[6.] Quod autem spectat ad Historiam morborum, si quis rem attentius perpendat, facile videbit scribentem ad multo plura animum debere advertere, quam vulgo existimatur. Quorum pauca haec impraesentiarum attingere suffecerit.

[7.] Primo, expedit ut morbi omnes ad definitas ac certas species revocentur, eadem prorsus diligentia ac ἀκριβείᾳ, qua id factum videmus a botanicis scriptoribus in suis phytologiis. Quippe reperiuntur morbi, qui sub eodem genere ac nomenclatura redacti, ac quoad nonnulla symptomata sibi invicem consimiles, tamen et natura inter se discreti, diversum etiam medicandi modum postulant. *Cardui* quidem nomen ad plures herbarum species extendi nemo nescit: at vero parum accurate faciet rei herbariae scriptor, qui generalem hujus plantae descriptionem (qua scilicet a caeteris stirpibus discrepat,) proponere contentus, propria interim et peculiaria

^a [sunt] Sic ipse Verulamius, *sint* male Syd.

cujusque speciei signa, et characteres quibus ab invicem discriminantur, contempserit. Eodem plane modo nec satis est scriptori communes duntaxat morbi alicujus *πολυειδούς* apparentias annotasse. Esto sane non omnibus morbis eandem contingere varietatem; tamen complures esse, qui, licet ab authoribus sub eodem titulo citra ullam speciei distinctionem tractentur, dissimillima sint indole, in sequentibus pagellis (uti spero,) palam fiet. [8.] Imo etiam ubi distributio in species reperitur, id fit plerumque ut hypothesei alicui quae veris phaenomenis substruitur, suus reservetur honos; ac proinde ejusmodi discriminatio non tam ad morbi, quam ad authoris ingenium, philosophandique theoriam, accommodata est. Quantum Medicinae obfuerit *ἀκριβείας* hac in parte defectus, ostendunt multorum morborum exempla; quorum nempe curationes hodie non desideraremus, si scriptores, dum experimenta et observationes medicas benevolo saltem animo communicarint, unius scilicet speciei morbus, pro alio speciei diversae substitutus, non fefellisset. Atque hinc etiam arbitror profectum esse, quod materia medica in sylvam tam immensam, sed fructu perexiguo, excreverit.

[9.] Porro autem in scribenda morborum Historia, seponatur tantisper oportet quaecunque hypothesis philosophica, quae scriptoris iudicium praeoccupaverit; quo facto tum demum morborum phaenomena clara ac naturalia, quantumvis minuta, per se accuratissime adnotentur; exquisitam pictorum industriam imitando, qui vel naevos et levissimas maculas in imagine exprimunt. Enimvero dici vix potest quot erroribus ansam praebuerint hypotheses istae physiologicae, dum scriptores, quorum animos falso colore illae imbuerint, istiusmodi phaenomena morbis affigant, qualia, nisi in ipsorum cerebro, locum nunquam habuerunt, debebant autem in conspectum venire, si hypothesis, quam ipsi pro concessa ac rata habent, constaret veritas. Adde quod siquando symptoma aliquod, quod cum dicta hypothesei apposite quadret, revera morbo competat cujus typum delineaturi sunt, tum illud supra modum evehunt, ac plane reddunt *ἐκ [μυίας]^b ἐλέφαντα*, quasi in hoc scilicet totius negotii cardo verteretur; sin hypothesei minus congruat, aut prorsus silentio, aut levi saltem pede transmittersse consueverunt, nisi forte beneficio subtilitatis

^b [*μυίας*] *μυῖς* male Syd.: v. Erasmi *Adag.* i. 9. 69.; Gaisford, *Paroem. Graec.*

PRAEF.
ED. TERT.

alicujus philosophicae in ordinem cogi, ac quoquo modo accommodari possit.

[10.] Expedit autem tertio, ut in describendo aliquo morbo peculiaria et perpetua phaenomena seorsim ab accidentalibus et adventitiis (qualia sunt, quae non tantum ob aegrotantium temperiem et aetatem, sed etiam ob rationem medendi diversam varie se habent,) enarrentur. Nam saepe accidit ut facies morbi variet pro vario medicandi processu, ac nonnulla symptomata non tam morbo, quam medico debentur; adeo ut eodem morbo laborantes, sed varia methodo tractatos, varia etiam symptomata exerceant. Unde, nisi cautela adhibeatur, necesse est ut admodum vagum et incertum sit circa morborum symptomata iudicium. Praetereo quod casus oppido rari ad morborum Historiam proprie non pertineant; quemadmodum et in descriptione salviae, (verbi gratia,) erucarum morsus inter signa discriminantia istius plantae neutiquam recensentur.

[11.] Denique, anni tempestates, quae scilicet cuivis morborum generi potissimum faveant, diligenter observandae sunt. Non inficior nonnullos esse omnium horarum; alii tamen, nec pauciores, occulto quodam Naturae instinctu annorum tempora, non secus quam quaedam aves aut plantae, sequuntur. Saepe quidem subiit mirari hoc morborum quorundam ingenium, satis obvium, a paucis tamen fuisse hactenus observatum; cum quo sydere stirpes aut pecudes solenniter procreentur, plurimi curiosius adnotarint. Sed quaecunque sit hujus oscitationis causa, pro certo statuo tempestatum, in quibus aegritudines ingruere consueverunt, notitiam multum Medico prodesse, tam ad speciem morbi dignoscendam, quam ad ipsum morbum extirpandum; atque horum utrumque minus feliciter evenire, ubi istiusmodi observatio negligitur.

[12.] Haec quidem, etsi non sola, saltem insigniora sunt quae in scribenda morborum Historia observari convenit. Cujus Historiae utilitas ad praxin, omnem aestimationem excedit, ac prae qua subtiles disquisitiones ac argutiolae, quibus neotericorum libri ad nauseam fere inferciuntur, nullo in numero sunt habendae. Qua enim aut compendiosiore, aut etiam *alia* via, vel causae morbificae quibus obviam eundem est deprehendi, vel indicationes curativae elici possunt, quam

certa ac distincta peculiarium symptomatum perceptione? Neque enim ulla est circumstantia tam levis aut exigua, quae suos usus ad utrumque non habeat. Nam ut demus aliquid varietatis a temperamento individuorum et tractandi ratione proficisci, nihilominus adeo aequabilis ac sibi ubique similis est Naturae ordo in producendis morbis, ut in diversis corporibus eadem plerumque reperiantur ejusdem morbi symptomata; ac illa ipsa quae in Socrate aegrotante observata fuerint, etiam generaliter ad hominem quemcunque eodem morbo laborantem transferri possint; non secus ac universales plantarum notae ad omnia cujusque speciei individua rite se diffundunt. Qui (verbi gratia,) violam accurate descriperit quoad colorem, saporem, odorem, ac figuram, caeteraque id genus, omnibus ubique terrarum violis, quae sub ea specie continentur, historiam illam in plerisque fere omnibus convenire facile animadvertet.

PRAEF.
ED. TERT.

[13.] Et quidem existimo nos ob eam potissimum causam accuratiori morborum Historia ad hunc usque diem destitui, quia scilicet plerique eos pro confusis inconditisque Naturae male se tuentis et de statu suo dejectae effectis tantum habuere, ac proinde laterem lavare^c crederetur is qui justam eorundem enarrationem moliretur.

[14.] Sed ut ad rem revertamur: non minus certo etiam a minutissimis morbi circumstantiis indicationes curativas possit Medicus desumere, quam ab iisdem sumpsit diagnostica. Atque adeo non semel mihi in mentem subiit quod, si morbi cujuslibet Historiam diligenter perspectam haberem, par malo remedium nunquam non scirem afferre, variis ejusdem phaenomenis viam qua mihi incedendum foret haud dubiam praemonstrantibus; quae quidem phaenomena, si inter se sedulo conferantur, manu quasi ducerent ad indicationes illas maxime obvias, quae ex intimo Naturae sensu, non vero phantasiae erroribus depromuntur.

[15.] Atque his sane gradibus, (ut ita dicam,) his adminiculis ad coelum ascendit^d, ad Medicinae nempe fastigium, Medicorum ille Romulus, nunquam satis laudatus Hippocrates; qui hanc Arti Medicae insuper struendae solidam ac

^c laterem lavare] "Purgem me? laterem lavem," i. e. operam perdam. Terent. Phorm. i. 4. 9., ubi v. Interpp.;

Erasmi Adag. i. 4. 48. Cf. Gaisford, Paroem. Graec. in πλίνθους πλύνειν.

^d ad coelum &c.] Cf. Epist. Resp. I. § 51.

PRAEF.
ED. TERT.

inconcussam substernens basin, videlicet “*Νούσων φύσεις ἡτηροί,*” [*Epid.* vi. 5. l. t. iii. p. 606.] i. e. *Naturae morborum medicatrices,*) id egit ut morbi cujuslibet phaenomena aperte traderet, nulla hypothese adscita et in partes per vim adacta, ut in ejus libris *De Morbis, De Affectionibus,* etc. videre est. Regulas etiam quasdam tradidit ex observatione methodi istius, qua utitur Natura tam in morbo provehendo, quam in eodem amoliendo, natas; ejusmodi sunt *Coaccae Praenotiones, Aphorismi,* et reliqua id genus. Atque in his fere stetit magna illa Divini Senis *θεωρα,* non ab irritato lascivientis phantasiae conamine desumpta, ceu vana aegrorum insomnia, sed legitimam exhibens historiam earum Naturae operationum quas in hominum morbis edit. Cum vero dicta *θεωρα* nihil esset aliud quam exquisita Naturae descriptio, par erat omnino ut in praxi eo tantum collimaret, ut eidem laboranti quibus posset modis subvenire contenderet; unde etiam non aliam Arti mandat provinciam quam ut deficienti Naturae succurrat, effraenem coërceat et in ordinem redigat; utrumque vero hoc, tum passu illo, tum etiam methodo, quibus Natura morbum expellere satagit atque amovere. Animadverterat nempe sagacissimus Vir, quod sola Natura “*τὰς νούσους κρίνει, καὶ ἐξαρκέει τὰ πάντα πᾶσι.*” [*De Alim.* t. ii. p. 19.] Atque haec omnia peragit Natura paucissimis simplicissimisque adjuncta remediorum formulis, alicubi etiam prorsus nullis.

[16.] Altera ab hac methodus qua Ars Medendi (si quid ego judico,) possit ulterius provehi, in eo potissimum cardine vertitur, ut certa aliqua et consummata undique ac fixa Methodus Medendi in publica commoda tradatur, eam intelligo quae, satis magno experimentorum numero corroborata suffultaque, huic vel illi morbo devincendo suppar invenitur. Neque enim satis esse arbitror, ut successus particulares, sive Methodi cujuslibet, sive etiam remedii, scriptis prodantur, si neque hoc neque illa universaliter atque in omnibus scopum attingere deprehendatur, positus saltem his vel illis circumstantiis. Contendo vero ego nos aequo certo scire debere hunc illumve morbum expugnatum iri, si huic aut alteri intentioni satisfecerimus, ac certo jam scimus nos hoc aliove remedii genere huic aut alteri intentioni satisfacere posse: quod quidem, licet non semper et ubique, frequentissime

tamen καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, votis respondet exhibentium; ita sennae foliis (verbi gratia,) alvum subducimus, papavere invitamus somnum. Non is sum qui negem debere Medicum animum diligenter advertere ad particularia, tum Methodi, tum remedii eventa quibus est usus in morborum curatione, et in usus suos reponere, tam ad sublevandam memoriam, quam ut ansas inde arripiat, quibus paulatim peritior evadat Medicus, tandemque post diutina et repetita saepius experimenta Methodum sibi figat firmetque, a qua in hujus aut illius morbi curatione ne hilum sibi recedendum putet. [17.] Observationes autem particulares in lucem dare, non ita magnam (me iudice,) adfert utilitatem. Nam si id tantum agit Observator, ut nos doceat hunc morbum semel, vel etiam saepius, huic remedio cecidisse, quid mihi (obsecro,) profuerit, si infinitae fere medicamentorum decantatissimorum copiae, qua jamdiu obruimur, adhuc aliud mihi haecenus inauditum accrescat? Quod si, repudiatis caeteris omnibus remediorum formulis, huic me unice addixero, an non innumeris fere experimentis probanda mihi venit ejus vis, innumerae etiam circumstantiae trutinandae, tum aegrum, tum ipsam Methodum spectantes, antequam ex observatione solitaria fructum aliquem queam decerpere? Si Observatori nunquam non responderit medicamentum, quare in particularibus versatur, nisi aut sibi diffidat ipse, aut minutatim potius quam in solido imposuisse orbi videri praeoptet? Quam vero in proclivi sit densissima hujus generis volumina conscribere, nemo vel mediocriter in praxi versatus ignorat; uti nec e contra quam sit illud difficile, perfectam et confirmatam undique Medendi Methodum in quovis morbo condere ac stabilire. Si vel unus tantum per singula mundi saecula hoc modo unicum tractaverit morbum, Medendi Ars (quae Medicorum est provincia,) a multis retro annis ad ἀκμήν pervenisset, omnibus absoluta numeris, saltem in quantum fert mortalium sors. Quae vero fundi nostri est calamitas, jamdiu ab antiquissimo et peritissimo duce Hippocrate, et prisca Medendi Methodo, causarum conjunctarum (utpote quae certo se prodant,) cognitioni superstructa, descivimus; unde est, ut quae hodie exercetur, a logodaedalis^e conficta,

PRAEF.
ED. TERT.

^e *logod.*] λογοδαδαιος, i. e. artificiosi p. 266. E.; Cicer. Orat. c. 12.; Quintil. sermonis fabricator: v. Platon. Phaedr. Instit. Orat. iii. 1.

PRAEF.
ED. TERT.

confabulandi magis sit ars, quam Medendi. Sed ne hanc ego dicam temere impigisse videar, fas mihi sit e via parumper deflectere, quo scilicet evincam causas illas remotiores, in quibus assignandis et in lucem extrahendis hominum curiosorum et περιέργων vanae speculationes unice desudant triumphantque, prorsus esse ἀκαταλήπτους ac inscrutabiles, solas vero proximas et conjunctas a nobis posse cognosci, atque ab his solis indicationes curativas esse mutuandas.

[18.] Observandum est itaque, quod si humores vel diutius quam par est in corpore fuerint retenti, (quia scilicet Natura eosdem concoquere nequeat, ac deinceps expellere,) vel ab hac aut illa aëris constitutione labem morbificam contraxerint, vel denique contagio aliquo venenato infecti in ejusdem castra transierint; his (inquam,) modis et his similibus, dicti humores in formam substantialem, seu *speciem* exaltantur, quae his aliisve affectibus cum propria essentia convenientibus se prodit; quae quidem symptomata, licet minus cautis videantur oriri vel a natura partis quam humor obsedit, vel a natura humoris ipsius antequam hanc induerat speciem, nihilominus revera affectus sunt ab essentia dictae speciei in hunc gradum recens evectae pendentes. Adeo ut quilibet morbus specificus affectio sit ab hac vel illa specifica exaltatione, vel specificatione succi cujusdam in corpore animato, ortum ducens. Sub hoc genere potest comprehendi maxima pars morborum qui certum aliquem typum ac formam agnoscunt. Et profecto haud minus se Natura methodo astringit in his tum producendis, tum maturandis, quam in plantis, sive etiam animalibus. Quinimo ut cuilibet sive plantae sive animali proprii quidam ac peculiare affectus competunt, ita se res habet in qualibet succi cujuscunque exaltatione, ubi semel in speciem proruperit. Exemplum hujus rei satis luculentum quotidie nobis ingerunt et ob oculos ponunt variae istae excrementiarum species, quas arbores fruticesque emittunt, (vel ob succi nutritii perversionem et depravationem, vel alias ob causas,) in forma scilicet musci, visci, fungorum, aliorumque id genus; quae omnia essentiae sunt sive species, a parente, seu arbore, seu frutice, diversae plane atque distinctae. [19.] Et sane qui serio atque ad amussim pensitaverit *φαινόμενα* illa, quae febrem (verbi gratia,) quartanam comitantur; quod videlicet fere semper sub autumno ingreditur, quod certum

ordinem ac typum ubique servat, revolutiones periodicas quarto quoque die non minus certo repetens quam suas repetit horologium sive aliud quoddam ejusmodi *αυτόματον*, (nisi ab accedente aliquo extrinsecus adveniente hic ordo perturbetur;) quod cum rigore ac notabili frigoris sensu aggreditur, quem excipit caloris perceptio non minus sensibilis, quae tandem in sudore effusissimo terminatur; quod denique morbus hic, quemcunque demum invaserit, vix ante verum aequinoctium abigi poterit et fugari: qui haec (inquam,) omnia pensiculatius trutinaverit, haud minus firmis rationibus inducetur ut credat morbum hunc speciem esse, quam sunt illae ob quas credit plantam esse speciem, quae parem semper ad normam e terra nascitur, floret, interitque, atque in reliquis afficitur pro ratione essentiae suae; neque facile comprehendere potest, qui fiat ut hic morbus oriatur a combinatione sive principiorum, sive qualitatum evidentium, cum planta substantia ac species distincta in rerum natura ubique agnoscat. Illud interim non diffitemur, quod cum species sive animalium sive plantarum singulae (demptis perpauca,) per se subsistant, istae morborum species ab iis dependent humoribus a quibus generantur.

[20.] Tametsi vero ex jam dictis constare videatur morborum plerorumque causas inscrutabiles prorsus esse ac *ἀνεκδιηγήτους*, non tamen insolubilis erit illa quaestio, “quo pacto sanari possint?” cum de causis remotioribus nos hoc asseramus. Nemo autem est qui non videat curiosos istos speculatores in causis primo primis fere ac remotissimis indagandis ac in lucem (ut ut invita Minerva^f ac reclamante Naturae sensu,) protrahendis operam perdere; immediatas vero et conjunctas, ceu ante pedes jacentes, contemnere, quae tamen necessario debent cognosci, et possunt etiam sine ficulneis hujusmodi adminiculis; cum intellectui se aperte sistant, vel proprii sensus testimonio, vel anatomicis observationibus ab aliis jampridem factis, relectae. Atque ut impossibile plane est ut Medicus eas morbi causas ediscat quae nullum prorsus cum sensibus habent commercium, ita neque est necesse; abunde enim sufficit ut sciat unde immediate oritur malum, talesque ejus effectus atque symptomata, ut inter hunc alium-

^f *invita Minerva*] “Nihil decet *invita* (quod aiunt,) *Minerva*, id est, ad- versante et repugnante natura.” (Cic. *De Offic.* i. 31.) Cf. Erasmi *Adag.* i. l. 42.

PRAEF.
ED. TERT.

que morbum, hujus non dissimilem, valeat accurate distinguere. In pleuritide (verbi gratia,) diu atque incassum se fatigabit aliquis, nec tamen mente assequetur pravam illam crasin et male cohaerentem sanguinis texturam, quae prima est hujusce mali origo; qui vero causam a qua immediate producitur recte cognoverit, et ab aliis morbis quibuscunque rite valeat distinguere, non minus certo curandi scopum attinget, etiam neglecta otiosa ista atque inutili remotissimarum causarum indagine. Sed haec *ὡς ἐν παρόδῳ*.

[21.] Jam vero si quaerat aliquis an ad praedicta in Arte Medica desiderata duo (veram scilicet et genuinam morborum Historiam, et certam confirmatamque Medendi Methodum,) non etiam accedat tertium illud, remediorum nempe Specificorum inventio; assentientem me habet et in vota festinantem. Etsi enim Methodus sanandis morbis acutis maxime accommoda mihi videatur, (quibus exigendis cum Natura ipsa certum aliquem evacuationis modum statuerit, quaecunque Methodus eidem fert opem in promovenda dicta evacuatione, ad morbi sanationem necessario conferet,) optandum est tamen ut beneficio Specificorum (si quae talia inveniri possint,) aeger rectiori semita ad sanitatem proficeret, et (quod majoris etiam momenti est,) extra aleam malorum, quae sequuntur aberrationes istas in quas saepe invita dilabitur Natura in morbi causa expellenda, (ut ut potenter et docte ei ab assistente Medico subveniatur,) possit collocari.

[22.] Verum quod ad morbos chronicos sanandos attinet, licet nihil dubitem ultiores in medendo profectus vel a sola Methodo posse sperari quam qui in primam statim cogitationem incurrant; attamen plus satis constat deficere illam in curatione chronicorum aliquot vel maxime spectabilium inter eos quibus homines urgentur; quod ob hanc praecipue causam usu venit, quia scilicet Natura in hujusmodi morbis non habet Methodum tam efficacem, qua materiam morbificam foras ejiciat, (perinde atque in acutis,) quo nos, cum eadem manus jungentes et ad debitum dirigentes scopum, morbum debellare valeamus. In vincendo itaque morbo chronico is demum jure meritoque Medici nomen sibi vindicat, penes quem est ejusmodi medicamentum, quo morbi *species* possit destrui; non qui id tantum agit, ut e primis secundisque qualitatibus nova aliqua introducatur, et prioris subeat

vicem; quod fieri quidem potest non extincta specie: verbi gratia, calefieri potest aut refrigerari qui podagra laborat, vigente adhuc podagra, necdum devicta. Methodo hac, qua diversae tantum qualitates introducuntur, morbi specifici non magis immediate perdurantur quam ignis gladio extinguitur. Quid enim, (obsecro,) calor, frigus, humidum, siccumve, aut e secundis qualitatibus quae ab his pendent, alia aliqua ad morbi curationem faciet, cujus essentia in harum nulla consistit? [23.] Si quis hic objecerit satis magnum remedium Specificorum numerum jamdiu nobis innotescere, hunc ipsum, si examen paulo diligentius instituerit, in oppositas partes facile transiturum confido; cum unicus cortex Peruvianus a suis militet. Toto enim coelo distant quae huic aliive indicationi curativae Specificae respondent medicamenta, cui si faciamus satis, morbus abigitur; et quae hunc aliumve morbum Specificae atque immediate persanant, nullo habito respectu ad hanc aut illam intentionem sive indicationem curativam: verbi gratia, mercurius et sarsae radices in lue venerea *Specificae* vulgo audiunt; quae tamen pro Specificis propriis atque immediatis non debent haberi, nisi argumentis satis validis atque irrefragabilibus possit confici mercurium nulla excitata salivatione, sarsae vero radices sine motis sudoribus, tam egregiam operam praestitisse. Ad hanc pariter normam alii etiam morbi aliis evacuationibus curantur, cum tamen quae adhibentur remedia non magis proprie competant immediatae curationi istorum morborum qui eis sanantur evacuationibus, quibus faciendis ejusmodi remedia maxime proprie designantur, quam scalpellum phlebotomum pleuritidi, quod tamen nemo opinor *Specificum* hujus morbi facile appellaverit.

[24.] Specifica proinde medicamenta, si ad hanc mentem nostram restringantur, non cuivis homini contingunt; neque oscitantibus temere se ingerunt; nullus tamen dubito quin in exundanti illa plenitudine qua turget Natura diffluitque (ita jubente Optimo Maximo rerum omnium CONDITORE,) in singulorum praeservationem, prospectum pariter sit de curatione malorum magis insignium quae homines vexant; idque pro foribus et in patrio cujuslibet solo. Et sane dolendum est plantarum naturam nondum magis explorato nobis inno-

PRAEF.
ED. TERT.

† Cf. *Epist. Respons. II.* § 33.

PRAEF.
ED. TERT.

tescere; quae mihi videntur reliquae omni, qua patet, materiae medicae palmam praeripere, et quae inveniendorum de quibus jam diximus remediorum uberrimam nobis spem faciunt; cum animalium partes cum humano corpore nimium convenire videantur, nimium dissidere mineralia; unde est, quod mineralia indicationibus potentius respondere, quam vel plantas, vel ex animalibus desumpta, lubens fateor; at non specificè tamen mederi, eo quo diximus sensu ac modo. Me quod spectat, non hic aliud mihi sumo praeter laborem ac taedium haec atque hujusmodi diu multumque jam per aliquot annos animo versandi; necdum mihi tam feliciter cessit, ut cum prudenti fiducia quae de iis cogitaverim in publicum dare ausim.

[25.] Quantumlibet vero mihi prae caeteris arrideant plantae, non tamen is sum qui eximia illa medicamenta ex alia tribu desumpta, quae vel hoc vel alio aliquo saeculo hominum industria atque labore intentionibus apte respondentia reperta fuere, contemnam. Inter quae primum sibi locum vendicant quae nomine *Guttarum Doctoris Goddard* insigniuntur, et a viro doctissimo et solertissimo tam Methodi quam Remediorum indagatore, D^{no} Doctore Goodall, praeparantur: quorum vim ac efficaciam in attingendo, ad quem vulgo diriguntur, scopo, caeteris quibusque spiritibus volatilibus jure praefero.

[26.] Coronidis loco, cum in hac Introductione fuerim pollicitus me daturum specimen eorum quae in hujus Artis augmentum utcunque conatus sum; fidem liberare jam tentabo in tradendis *Historia Curationeque Acutorum Morborum*. Qua in re licet satis advertam me supinis atque ignorantibus fructum omnem eorum, quos per meliores vitae annos corpore animoque exantlavi, laborum^h expositurum, malum tamen pessimi hujus saeculi genium satis habeo perspectum, ut non aliam ex hac semente quam convitiorum atque contumeliarum messem expectem; meque famae meae longe melius consuluisse, si inanem aliquam atque inutilem speculationem commentatus fueram. Hoc vero mihi perinde est: mercedem aliunde praestolor. [27.] Si quis hic objiciat alios aequè in hac Arte versatos non idem mecum de his rebus sentire, meum non est quid sentiant alii disquirere,

^h laborum] labores ed. '76.

sed meis observationibus adstruere fidem; quod ut faciam, Lectoris patientiam desidero tantum, non favorem. Res ipsa PRAEF.
ED. TERT. etenim brevi loquetur, an fideliter et sincero animo hic egerim, an e contra, ad instar sceleratissimi hominis morumque proffigatissimorum, homicidam me praestiterim vel in terra defossus. Illam tantum mihi veniam peto, quod minus accurate quam proposueram Morborum Historiam ac Curationem descripsero: cum non tam metam figam, quam animos iis addam, qui feliciores ingenio praediti ad hoc opus posthac se accingent, quod jam ego imperfecte molior.

[28.] Unum adhuc restat de quo monendus est Lector, mihi in animo non esse sequentes paginas infinito particularium observationum numero distendere, quibus Methodo ibidem traditae fidem astruam; (frustra enim et cum taedio Lectoris repeterentur ista singulatim, quae in summas contraxi;) satis autem habui ad calcem observationis cujuslibet generalis (saltem quae ad annos nuperos spectat,) particularem hic illic adnectere, qua Methodi praecedentis medulla contineretur. Hoc interim spondeo, nullam a me Methodum generalem fuisse evulgatam, quae experientia reiterata non est stabilita atque confirmata.

[29.] Sed et spe frustrabitur qui ingentem remediorum, seu formularum, sylvam hic expectaverit, cum Medici judicio permittatur, ut pro re nata iis utatur; mihi sufficit innuisse quibus indicationibus satisfaciendum est, quo etiam ordine et tempore; etenim in eo praecipue stat Medicina Practica, ut genuinas indicationes expiscari valeamus, non ut remedia excogitemus, quibus illis satisfieri possit; quod qui minus observabant, empiricos armis instruxere, quibus Medicorum opera imitari queant.

[30.] Quod si quis objecerit me in aliquibus non tantum medicamentorum pompae renunciasse, sed ea insuper remedia proposuisse quae ad materiam medicam vix possint referri, adeo sunt simplicia atque inartificiosa; vulgaribus tantum (opinor,) ac plebeis animis hac in re displicebo. Norunt enim sapientes bona ea esse omnia quae sunt utilia, atque Hippocratem, dum folium usum in ileo sanando proponit [*De Morb.* iii. t. ii. p. 305.], et in cancro nihil prorsus agendum praecipit [*Aph.* vi. 38. t. iii. p. 754.], (atque ejusmodi alia quae in singulis fere pagellis scripta leguntur,) non minus